

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6CdoPr/4/2025
Identifikačné číslo spisu: 5922200002
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:5922200002.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Terézie Mecelovej, v spore žalobkyne I. V. S., narodenej XX. T. XXXX, Q., Š. B. X, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 5 984 eur s prísł., vedenom pôvodne na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2Cpr/1/2022, aktuálne na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 42Cpr/6/2024, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPr/1/2024 z 21. augusta 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť náhradu trov dovolacieho konania žalobkyni vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Predchádzajúce rozhodnutia vo veci

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 2Cpr/1/2022-281 z 11. mája 2022 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 5 984 eur brutto spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej dlžnej sumy od 1. januára 2020 až do zaplatenia (I. výrok) a žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Žiline (prvým) rozsudkom sp. zn. 9CoPr/2/2022 z 22. septembra 2022, ktorý prvým výrokom rozsudok okresného súdu potvrdil a druhým výrokom žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. O dovolaní žalovanej proti uvedenému rozsudku krajského súdu rozhodol uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 6CdoPr/3/2023 z 28. februára 2024 (ďalej len „uznesenie Najvyššieho súdu

SR“), ktorým v poradí prvý rozsudok Krajského súdu v Žiline zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k odvolacím námietkam žalovanej dostatočné stanovisko, jeho rozhodnutie bolo nepreskúmateľné, v danom prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

Rozhodnutie odvolacieho súdu (v poradí druhé)

4. O odvolaní žalovanej následne rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 11CoPr/1/2024 z 21. augusta 2024 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a druhým výrokom žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. V odôvodnení konštatoval, že po oboznámení sa s uznesením Najvyššieho súdu SR opätovne preskúmal rozhodujúce otázky v odvolaní a stotožnil sa s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Podľa odvolacieho súdu v odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, riadnym spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej sporu, výsledky vykonaného dokazovania a zaoberal sa všetkými podstatnými námietkami žalovanej. Námietku žalovanej o elementárnych deficitoch odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnotil ako subjektívnu, pretože rozhodnutie okresného súdu vyhodnotil ako odôvodnené podrobne a zákonným spôsobom.

6. Odvolací súd uviedol, že zamestnávateľom činným v prvej fáze daného procesu (od požadovania výkonu prác od zamestnanca až po priznanie nároku) bol právny predchodca žalovanej. Inštitút právneho nástupníctva (ako absolútne štandardná reflexia potrieb a dôsledkov činnosti a fungovania subjektov práva v praktickom živote) garantuje istotu v právnych vzťahoch. Nie je prijateľné, aby na zbavenie sa povinností zamestnávateľa plniť pracovnoprávne nároky postačovalo, že došlo k prevodu (prípadne prechodu) práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov na iný (zamestnávateľský) subjekt. Prípadnú nedôslednosť žalovanej (eventuálne ňou zaangažovaných externých subjektov) v danom procese nie je akceptovateľné prenášať na žalobkyňu/zamestnanca, navyše keď sama žalovaná východiskovo spochybňuje činnosť svojho právneho predchodcu, t. j. činnosť zamestnávateľa. Okrem iného v takom zmysle, že zamestnanec ako druhá strana pracovnoprávneho vzťahu bude povinný preukazovať oprávnenosť a legitímnosť konania zamestnávateľa.

7. Odvolací súd ďalej konštatoval, že žalovaná je právnym nástupcom zamestnávateľa žalobkyne a v rámci pracovnoprávneho vzťahu je tým subjektom, ktorý disponuje všetkými relevantnými podkladmi. Preto tvrdenie žalovanej o prípadnom nesplnení požadovaných ukazovateľov na priznanie bonusu musí byť spôsobilá preukázať. Žalovaná ako zamestnávateľ v podstate od žalobkyne požaduje, aby preukázala splnenie predpokladov na vyplatenie bonusu, ktorý jej už on sám (prostredníctvom vlastného právneho predchodcu) priznal. Zároveň žalovaná ani len netvrdila (a kvalifikovane nepreukázala), aké iné činnosti - než činnosti vykonávané pre vtedajšieho zamestnávateľa - mala žalobkyňa vykonávať. Podstata sporu nespočívala v otázke, či môže zamestnávateľ priznať jednorazové plnenie jednostranným úkonom zamestnávateľa, ktorý zamestnanec len konkludentne akceptuje. Na to, aby zamestnávateľ poskytol zamestnancovi jednorazovú odmenu, nepotrebuje písomný súhlas toho zamestnanca. Už z východiskového pomenovania „Odmena za mimoriadne výkony...“, je zrejmé, že išlo jednak o výrazne motivačnú zložku odmeny, a jednak o odmenu reagujúcu na mimoriadnu (nadštandardnú) pracovnú výkonnosť.

8. K námietke odvolateľky, že mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že mimoriadny výkonnostný bonus je negarantovanou pohyblivou zložkou mzdy, na ktorú vzniká zamestnancovi nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jeho priznaní za prácu, ktorú vykoná podľa pokynov a na žiadosť zamestnávateľa. Poukázal na názor súdu prvej inštancie vyjadreného v bode 33. rozsudku. Podporne poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky vyslovené v rozsudkoch sp. zn. 1Cdo/103/2021 z 25. októbra 2023, sp. zn. 6Cdo/139/2022 z 29. novembra 2023, ako aj sp. zn. 5CdoPr/5/2023 z 27. marca 2024 v sporoch identickej žalovanej a zhodného predmetu konania.

9. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovanej, že zákon o bankách je predpis, ktorý sa vzťahuje na výkon práce zamestnanca. Podľa názoru odvolacieho súdu mimoriadny výkonnostný bonus korešponduje s povahou pohyblivej zložky mzdy, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách účinného v čase priznania mimoriadneho výkonnostného bonusu. Odvolací súd nezistil rozpor priznaného nároku so zákonom o bankách. Mimoriadny výkonnostný bonus, ktorého zaplata sa domáha žalobkyňa, nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, nakoľko ide o negarantovanú pohyblivú zložku mzdy. V danom prípade išlo o motivačnú pohyblivú zložku mzdy, ktorej výška nebola garantovaná a bola závislá na rozhodnutí štatutárneho orgánu. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval, nešlo o plnenie, ktoré by bolo v rozpore s § 23b ods. 1 písm. a) vtedy účinného zákona o bankách. Mimoriadny výkonnostný bonus potom nebol priznaný ako zložka odmeny zamestnanca, ktorú zákon priznať zakazuje, ale ktorý zodpovedá § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách.

10. K námietke žalovanej o nedobromyseľnosti žalobkyne odvolací súd konštatoval, že táto je nedôvodná, pričom v celom rozsahu poukázal na odsek 35. rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa plne stotožnil. Ďalej dodal, že žalovaná okrem všeobecných formulácií neoznačila žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé potvrdiť akúkoľvek osobnú zainteresovanosť žalobkyne na žalovanou spochybňovanom procese rozhodovania o mimoriadnom výkonnostnom bonuse. Nezodpovedá ani obvyklej miere starostlivosti/bdelosti, aby pracovník finančnej oblasti (ktorým bola i žalobkyňa) dokázal posúdiť súladnosť úkonov predstavenstva so všeobecne záväznými, či internými predpismi. Rozhodnutie predstavenstva o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu vybraným zamestnancom bolo prijaté všetkými členmi predstavenstva, čo žalovaná nespochybnila. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov pritom podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi.

11. Rozhodnutím predstavenstva právneho predchodcu žalovanej vznikol žalobkyňi nárok na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu, pričom zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) neobsahuje zákonné ustanovenie, ktoré by bolo základom pre spätné zrušenie rozhodnutia predstavenstva. Akceptovanie mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobkyne je potrebné považovať za konanie v dobrej viere, o to viac, že priznanie takéhoto bonusu očakávala, keďže išlo o súčasť niekoľko mesiacov trvajúcej prípravy jej zamestnávateľa na zlúčenie s inou bankou. Žalovaná ani v jedinečných okolnostiach súdnej veci nepreukázala nedostatok dobromyseľnosti žalobkyne ako zamestnanca. Preto nemohla obstať ani námietka žalovanej o následnom zrušení rozhodnutí predstavenstva o priznaní mimoriadnych bonusov z 19. decembra 2016.

12. Námietku premlčania odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Právny predchodca žalovanej prijal rozhodnutie, v ktorom jasne a určito „odložil“ splatnosť zostávajúcej časti tzv. výkonnostného bonusu o tri roky s termínom výplaty 2019, čo žalobkyňa nenamietala a čo bolo možno vyvodiť aj z toho, že žalobu podala posledný deň roku 2021. Odvolací súd poukázal na to, že zo samotného rozhodnutia o priznaní výkonnostného bonusu síce vyplýva, že „Všetky ustanovenia príslušného zákona, Politiky odmeňovania SBSK a politiky odmeňovania Skupiny, musia byť uplatnené vo všetkých prípadoch priznania a/alebo vyplatenia bonusu“, avšak uvedené je potrebné vykladať v kontexte vyššie uvedenej podmienky vzťahujúcej sa (výlučne) na prípad „pokiaľ sa časť mimoriadneho bonusu odloží, na odložení časť sa budú vzťahovať ustanovenia o maluse & odňatí bonusu v súlade s politikou odmeňovania.“. Uvedená nadväznosť vyplývala aj z obsahu dokumentu „Odmena za mimoriadne výkony pre vedúcich pracovníkov v Sberbank Slovensko, a.s.“, kde bolo okrem iného uvedené, že „... odmena nie je viazaná na pokračovanie vzťahu s SBEU/SBHU/SBSK po uzavretí transakcie - udržanie do konca roka 2015 sa považuje za dostačujúce pre nárok na udržiavaciu časť odmeny“, ktorý predstavoval určitý

obsahový rámec určujúci kritériá pre vznik tohto nároku. Keďže splatnosť zostávajúcej časti bonusu bola odložená na rok 2019 (t. j. najneskôr do 31. decembra 2019) a žaloba bola doručená okresnému súdu 31. decembra 2021, bol záver súdu prvej inštancie o nepremŕaní nároku žalobkyne správny.

13. Trovy odvolacieho konania odvolací súd priznal žalobkyňi, keďže bola v odvolacom konaní úspešnou stranou a preto jej proti neúspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. K trovám dovolacieho konania uviedol, že hoci v dovolacom konaní bola úspešná žalovaná, zásadným je celkový úspech v spore, pričom tento na strane žalovanej nemožno konštatovať. Nárok na náhradu trov dovolacieho konania preto priznal žalobkyňi.

Dovolanie

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že rozsudok okresného súdu zmení, žalobu zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho a dovolacieho konania.

15. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že krajský súd sa len formálne zaoberal tvrdeniami žalovanej, že priznaný mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov podľa zákona o bankách. Žalobkyňa ako vedúca zamestnankyňa banky musela vedieť, že priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu je v rozpore s internými predpismi banky a existovali prekážky pre jeho výplatu (ekonomická strata banky a pod.). Podľa dovolateľky odvolací súd iba prevzal názory z rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/103/2021 a sp. zn. 5CdoPr/5/2023, predmetom ktorých boli skutkovo a právne obdobné spory bývalých zamestnancov Sberbank Slovensko, a.s. - právnej predchodkyne žalovanej. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku dovolateľka vzhľadla v tom, že ani z odôvodnenia v poradí druhého rozsudku dovolateľka nevie abstrahovať, prečo bola jej odvolacia argumentácia nedôvodná, podľa dovolateľky v odôvodnení absentuje odpoveď na otázku „prečo?“ vo vzťahu k odvolacím námietkam.

16. Nesprávnu aplikáciu procesnej normy dovolateľka vzhľadla v mylnom priznaní náhrady trov dovolacieho konania žalobkyňi, aj napriek tomu, že v predchádzajúcom dovolacom konaní bola úspešná žalovaná. Dovolateľka poukázala na nesprávny právny názor krajského súdu, podľa ktorého súdne konanie tvorí jeden nedeliteľný celok, nárok na náhradu trov konania tak môže mať iba jedna zo sporových strán, nie obe. Táto argumentácia odporuje ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, a to konkrétne uzneseniu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019 publikovanému v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 56/2019.

17. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka položila dovolaciemu súdu nasledovné právne otázky, ktoré podľa jej názoru neboli riešené v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky:

1. Vzťahujú sa ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami?

2. Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákone o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 nepripúšťa?

3. Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?

4. Má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru nárok na vyplatenie pohyblivej zložky odmeny v plnej výške napriek tomu, že sa v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa v takomto prípade vypláca iba jej pomerná časť?

5. Môže zamestnávateľ jednostranným právnym úkonom oddialiť splatnosť mzdových nárokov zamestnanca (v tomto prípade o viac než tri roky) pri skončení pracovného pomeru v zmysle § 129 ods. 3 ZP v spojení s § 132 ZP?

18. K prvej a druhej položenej právnej otázke dovolateľka konštatovala, že sa nestotožnila s názorom súdu o neaplikovaní zákona o bankách na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a zamestnancom, ktorý mal vyplývať z § 23a ods. 1 zákona o bankách. Nestotožnila sa ani s názorom, že pravidlami odmeňovania v § 23b ods. 1 zákona o bankách nie je dotknutý § 118 Zákonníka práce. Podľa dovolateľky pravidlá odmeňovania upravené v zákone o bankách obmedzujú pohyblivé zložky mzdy, ktoré môže inkasovať vybraná kategória zamestnancov banky. Aby nevznikali pochybnosti o tom, aké plnenie možno na účely aplikácie tohto osobitného pravidla v pracovnoprávných vzťahoch považovať za mzdu, zákon dodáva, že § 118 Zákonníka práce, ktoré upravuje túto otázku, ostáva nedotknutý. Vzhľadom na právny názor o vylúčení aplikácie zákona o bankách, vyznieva paradoxne záver súdu, že uplatňovaný nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu vyplýva žalobkyni z § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách.

19. Žalovaná odmieta žalobkyni uhradiť mimoriadny výkonnostný bonus, na ktorý jej pre neplatnosť konštitutívneho právneho aktu (rozhodnutia predstavenstva banky) nikdy nárok nevznikol. Podľa bankových pravidiel je výplata akýchkoľvek mimoriadnych bonusov (pohyblivých zložiek odmeny) viazaná na reálne výsledky dotknutých osôb. Program mimoriadneho výkonnostného bonusu bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní. V liste predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. zo 14. decembra 2015 sa uvádza, že bonus bude závisieť tiež od „úspešného zavŕšenia obchodu“. Úspešné zavŕšenie obchodu (predaj akcií) pritom žalobkyňa ako zamestnankyňa Sberbank Slovensko, a.s. nemohla ovplyvniť. Dovolateľka ďalej poukázala na to, že hodnotenie výkonnosti konkrétneho zamestnanca v tomto procese mal vykonať Management Board Skupiny Sberbank, ktorý nebol orgán Sberbank Slovensko, a.s. - zamestnávateľa žalobkyne, ale orgán jedného z akcionárov. Bilancovanie výkonnosti žalobkyne, vykonané treťou stranou, podľa dovolateľky nemôže zakladať nárok na motivačnú zložku odmeny podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, ktorá sa odvíja od hodnotenia samotnej banky.

20. Totožný nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu bol predmetom ďalších sporov, v ktorých súdy vyvodzovali tento nárok od plnenia dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoPr/4/2022) alebo ho vyhodnotili ako iný finančný nástroj, ktorý primerane odráža kreditnú kvalitu banky pri pokračovaní jej činnosti (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoPr/2/2022). Právna kvalifikácia, ktorú vykonal odvolací súd preto podľa názoru dovolateľky nie je tak jednoznačná, ako sa ju snažil odvolací súd prezentovať v napadnutom rozsudku.

21. K tretej otázke dovolateľka poukázala na názor krajského súdu, podľa ktorého žalobkyňa nevedela o nesprávnom postupe zamestnávateľa, keďže nebola členom predstavenstva zamestnávateľa. Podľa dovolateľky poskytovanie mimoriadnych odmien vybraným zamestnancom Sberbank Slovensko, a.s. (medzi ktorých patrila aj žalobkyňa) bolo upravené v interných predpisoch, ktoré žalobkyňa mala poznať. Priznanie nároku na výplatu MVB listom predstavenstva z 28. júla 2016 jednoznačne odporuje stanoveným interným postupom. Navyše, priznaný bonus nezodpovedal ani schválenej schéme programu MVB, ktorá bola prezentovaná žalobkyni v decembri 2015. Za týchto okolností sa možno legitímne domnievať, že o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky žalobkyňa prinajmenšom musela vedieť. Preto bolo na mieste uplatniť výnimku v zmysle § 10 ods. 2 ZP a nepriznať protiprávnym úkonom predstavenstva banky relevantné právne účinky.

22. K štvrtej a piatej položenej právnej otázke dovolateľka uviedla, že priznaný mimoriadny výkonnostný bonus odporuje internému predpisu Politika odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s., podľa ktorého výplata nároku bola viazaná na splnenie podmienky, a to rozhodnutie predstavenstva o výplate odloženej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorá nenastala. Zároveň podľa tohto dokumentu sa mala po skončení pracovného pomeru vyplácať iba pomerná časť mimoriadneho výkonnostného bonusu, čím by sa znížil nárok žalobkyne o bezmála 90 % a nárok na výplatu sa stal splatným v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po skončení pracovného pomeru. Premlčacia lehota vo vzťahu ku všetkým mzdovým nárokom žalobkyne začala plynúť 6. novembra 2016 a márne uplynula dňa 6. novembra 2019, t. j. viac ako dva roky pred podaním žaloby.

23. K dovolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že v dovolaní žalovaná popisuje skutkový stav z pohľadu jej veci, nie však tak, ako bol zistený súdmi nižších inštancií. Odvolací súd podľa žalobkyne nenaplnil žiadny z dôvodov dovolania, preto navrhla dovolanie zamietnuť ako celok.

Posúdenie veci dovolacím súdom

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), konštatuje, že sú splnené procesné podmienky, aby sa zaoberal podaným dovolaním.

25. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inšancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

26. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 80/2009, II. ÚS 79/2008, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

27. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

28. V danom prípade z dovolania žalovanej vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu na základe § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

29. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

31. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom a b/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

32. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napádané rozhodnutie, nie je preto v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, rovnako relevantná.

33. Dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spore záviselo od vyriešenia piatich právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené (bod 17. tohto rozsudku). Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval za podstatné to, či nastolené právne otázky boli alebo neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené. Dospel k záveru, že v čase opakovaného rozhodovania odvolacieho súdu (21. augusta 2024) a v čase podania dovolania žalovanej (25. novembra 2024) boli právne otázky uvedené nižšie, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené. V čase rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal (rozsudok z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022, rozsudok sp. zn. 5CdoPr/5/2023 z 27. marca 2024, rozsudok sp. zn. 7CdoPr/7/2024 z 30. septembra 2024, rozsudok sp. zn. 5CdoPr/11/2023 z 30. októbra 2024, rozsudok sp. zn. 2CdoPr/10/2024 z 29. októbra 2024).

34. Stav nevyriešenia dovolaním (v prejednávanej veci) nastolených právnych otázok sa zmenil rozhodnutím z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021 v druhovo totožnej veci (mimoriadny výkonnostný bonus, ale iného zamestnanca), v ktorých najvyšší súd (o. i.) uviedol nasledovné: 23. K otázke A/ (otázka č. 3 v tomto dovolacom konaní) - (Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon jeho štatutárneho orgánu, vykonaný v rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnanec oboznámený?) a k otázke B/ (Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na výkon práce zamestnanca?) najvyšší súd uviedol, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk a nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Odvolací súd konštatoval, že mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou pohyblivej zložky odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca

podľa § 23b ods. 1 zákona o bankách v rozhodnom znení. Podľa odvolacieho súdu teda nebol mimoriadny výkonnostný bonus priznaný ako taká zložka odmeny zamestnanca, ktorú zákon priznať zakazuje, práve naopak, bol priznaný v súlade s § 23b ods. 1 vtedy účinného zákona o bankách. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, zaväzuje banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

35. Ďalej najvyšší súd v rozsudku z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021 konštatoval, že interné predpisy banky o odmeňovaní zamestnancov, hoci formálne zaväzujú všetkých zamestnancov, ktorí s nimi boli oboznámení, ukladajú povinnosti osobám, ktoré v mene banky rozhodujú o odmeňovaní zamestnancov, a nie zamestnancom, ktorí sú prijímateľmi predmetného odmeňovania. Svedčí o tom aj bod 6.1. internej smernice Sberbank pod názvom „Politika odmeňovania“, podľa ktorého celkové pohyblivé odmeňovanie hodnotí osoba zodpovedná za odmeňovací systém a táto osoba aj zodpovedá za prípravu rozhodnutí ohľadom pohyblivej zložky odmeny, prijímaných predstavenstvom. Aj keby bola teda žalobkyňa ako zamestnanec oboznámená s Politikou odmeňovania Sberbank, v pozícii zamestnanca - prijímateľa odmeny nebola povinná skúmať, či táto odmena jej bola priznaná v správnej výške a správnym interným procesným postupom.

36. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu (okrem toho aj vedúci zamestnanci alebo poverení zamestnanci). V preskúmvanej veci bolo rozhodnutie (oznámenie) č. 110/2016 o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu z 28. júla 2016 podpísané predsedom predstavenstva a jednou členkou predstavenstva zamestnávateľa, čo bolo nielen v súlade s citovaným ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce (a analogicky aj s právnym názorom o právnych úkonoch konateľov, ak ich je viac, ako ho vyslovil dovolací súd už v rozsudku z 25. novembra 1998 sp. zn. 4Cdo/118/98, publikovanom pod R 85/2001), ale aj v súlade s vtedy v Obchodnom registri zapísaným konaním v mene spoločnosti Sberbank (vyžadovali sa podpisy dvoch členov predstavenstva, pričom predseda predstavenstva nesporne je jedným z členov predstavenstva).

37. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov pritom podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Takéto úkony by zamestnávateľa nezaväzovali jedine v prípade, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu prekročil svoje oprávnenie (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce). V tomto konaní nebolo vôbec preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu, teda logicky nemohla byť preukázaná ani skutočnosť, že by žalobkyňa o prekročení oprávnení vedela alebo musela vedieť.

38. Preukazovanie vedomosti zamestnanca o nejakej skutočnosti, resp. preukazovanie okolností nasvedčujúcich tomu, že o tejto skutočnosti musel vedieť, je pritom otázkou dokazovania a zisťovania skutkového stavu, do ktorého nie je možné zasahovať v dovolacom konaní. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

39. Vo vzťahu k 1. položenej právnej otázke, či sa vzťahujú sa ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami, dovolací súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/103/20241, bod 20., v ktorom konštatoval, že zákon o bankách nie je predpis, ktorý sa vzťahuje na výkon práce zamestnanca. Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách síce obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám (§ 23a ods. 1: „Banka je povinná uplatňovať zásady odmeňovania podľa tohto zákona...“) v rámci regulácie fungovania bánk a

nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Tomu zodpovedá aj znenie § 23c zákona o bankách, účinné v čase priznania predmetného mimoriadneho výkonnostného bonusu (28. júla 2016), podľa ktorého ustanoveniami § 23b ods. 1 (t. j. pravidlami pre pohyblivú zložku celkovej odmeny) nie sú dotknuté ustanovenia § 118 Zákonníka práce.

40. Vo vzťahu k 1. položenej právnej otázke (Vzťahujú sa ustanovenia § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami) a k 2. položenej právnej otázke (Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákone o bankách v znení účinnom do 29. 12. 2020 neprípúšťa?) najvyšší súd zotrváva na argumentácii vyslovenej vo vyššie označených rozhodnutiach dovolacieho súdu, teda aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Súd prvej inštancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách, môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny, poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v rozhodujúcom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zástupcom zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch, a to vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky vyplývajúcimi z verejného práva, napr. ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Ak by bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

41. K otázke č. 3 nastolenej dovolateľkou: „Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa?“ dovolací súd okrem už vyššie uvedeného, poukazuje na to, že dovolateľom položená otázka predpokladá, že zamestnávateľ preukáže, že štatutárny orgán prekročil svoje právomoci a zamestnanec o tomto prekročení vedel. V bode 15.3 rozsudku odvolací súd uviedol, že „Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Takéto úkony by zamestnávateľa nezaväzovali jedine v prípade, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu prekročil svoje oprávnenie (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce). V tomto konaní nebola preukázaná skutočnosť, že by žalobkyňa o (prípadnom) prekročení oprávnení vedela alebo musela vedieť (porovnaj § 222 ods. 6 Zákonníka práce). Žalobkyňa nebola členkou predstavenstva, ani členkou dozornej rady, teda ani nemožno predpokladať, že by mala (alebo mala mať) vedomosť o tom, čo predstavenstvo alebo dozorná rada schválili alebo neschválili. V bode 14. rozsudku krajský súd okrem iného uviedol, že rozhodnutie predstavenstva o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu vybraným zamestnancom bolo prijaté všetkými členmi predstavenstva, čo žalovaná nespochybnila. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov pritom podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Z uvedeného vyplýva, že súd nemal za preukázané ani prekročenie právomoci predstavenstva, (rovnako v konaní nebolo predložené rozhodnutie národného regulátora o porušení zákonných povinností banky vyplývajúcich z verejného práva), preto bolo bez významu skúmanie, či žalobkyňa ako zamestnanec o takomto prekročení vedela. Odvolací súd skonštatoval, že nezodpovedá obvyklej miere starostlivosti/bdelosti, aby pracovník finančnej oblasti (ktorým bola i žalobkyňa) dokázal posúdiť súladnosť úkonov predstavenstva so všeobecne záväznými, či internými predpismi.

42. Dovolací súd sa aj v tomto spore stotožňuje s vyššie uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021 a zastáva v danom prípade rovnaký názor ako už vyslovil aj v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/13/2022 z 29. novembra 2023, že odvolací súd vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že rozhodnutie štatutárneho orgánu Sberbank z 28. júla 2016 o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu zamestnancovi zaväzuje žalovanú ako právnu nástupkyňu Sberbank aj v prípade, ak by bolo v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo podľa interných predpisov banky. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný, zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

43. Pokiaľ ide o štvrtú a piatu dovolateľkou nastolenú otázku, dovolací súd ich obe považuje za akademické, keďže na nich nestáli rozhodnutia nižších súdov, ale súčasne taktiež dopĺňa, že rozhodnutím zamestnávateľa o priznaní odmeny zamestnancovi (pričom podstatné bolo to, že nebol členom predstavenstva ani dozornej rady) nenároková zložka mzdy stráca fakultatívnu povahu a stáva sa (vymáhateľným) nárokom. Teda ak rozhodnutím zamestnávateľa vznikol zamestnancovi nárok na určitú (do tohto rozhodnutia nenárokovateľnú) odmenu v konkrétne určenej výške, nemôže tento nárok zaniknúť dodatočným späťvzatím, resp. zrušením predmetného rozhodnutia zamestnávateľa. V súvislosti so spochybnením činnosti právneho predchodcu žalovanej samotnou žalovanou, t. j. jej činností ako zamestnávateľa (otázka č. 5), dovolací súd zhodne s odvolacím súdom uzatvára, že akékoľvek nedostatky zo strany žalovanej nie je možné prenášať na žalobkyňu v pozícii zamestnanca. Dovolací súd ďalej poukazuje aj na podrobné odôvodnenie odvolacieho súdu v bode 21. rozsudku aj v otázke prečo vyhodnotil vznesenú námietku premĺčania žalovanou za nedôvodnú. S tam uvedeným odôvodnením sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Odložená časť mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 5 984 eur, na ktorý mala žalobkyňa nárok, mala byť vyplatená najneskôr 31. decembra 2019, a to s poukazom na listinu z 28. júla 2016, označenú ako „Mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov SBSK“ (č. l. 266), kde bolo vyslovene stanovené: „...40% bonusu vo výške EUR 5 984 za rok 2015 bude odložený o 3 roky, s termínom výplaty v roku 2019“. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalovanej prijal rozhodnutie, v ktorom jasne a určito „odložil“ splatnosť zostávajúcej časti tzv. výkonnostného bonusu o tri roky s termínom výplaty 2019, čo možno vyvodiť aj z toho, že žalobu podala posledný deň roku 2021. Argumentácia žalovanej (aj s poukazom na už vyššie vyslovené závery týkajúce sa posúdenia prípadného rozporu rozhodnutia predstavenstva so všeobecne záväznými, príp. internými predpismi zamestnávateľa) potom nemôže obstať, a to aj s poukazom na ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce. V tejto súvislosti odvolací navyše poukazuje na to, že zo samotného rozhodnutia o priznaní výkonnostného bonusu síce vyplýva, že „Všetky ustanovenia príslušného zákona, Politiky odmeňovania SBSK a politiky odmeňovania Skupiny musia byť uplatnené vo všetkých prípadoch priznania a/alebo vyplatenia bonusu“, avšak uvedené je potrebné vykladať v kontexte vyššie uvedenej podmienky vzťahujúcej sa (výlučne) na prípad „pokiaľ sa časť mimoriadneho bonusu odloží, na odložení časť sa budú vzťahovať ustanovenia o maluse & odňatí bonusu v súlade s politikou odmeňovania.“.

44. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

45. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti.

46. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia, treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné pojednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

47. Dovolateľka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkala nedostatky v odôvodnení rozsudku a nesprávnu aplikáciu procesnej normy vzťahujúcu sa na rozhodnutie o trovách dovolacieho konania.

48. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru dovolacieho súdu je z odôvodnenia rozhodnutí nižších inštancií aktuálne dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu.

49. Podľa dovolateľky sa odvolací súd len formálne vysporiadal s jej námietkami týkajúcimi sa priznania mimoriadneho výkonnostného bonusu v rozpore so zákonom o bankách a poukazoval na vedomosť žalobkyne o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu v rozpore s internými predpismi banky. K uvedenému dovolací súd uvádza, že obidvoma otázkami sa odvolací súd zaoberal, a to v bodoch 13.1 až 13.4 rozsudku, z ktorých je zrejmé, že rozhodnutie predstavenstva o priznaní a vyplatení bonusu nie je v rozpore s verejnoprávnym predpisom - zákonom o bankách (§ 23a a nasl.), v zmysle ktorého mzda vedúceho zamestnanca banky sa môže kumulatívne skladať zo základnej zložky mzdy, ktorá je zaručenou pevnou zložkou celkovej odmeny a z pohyblivej zložky odmeny. Na pohyblivú zložku odmeny vznikne vedúcemu zamestnancovi nárok po splnení definovaných výkonnostných podmienok, pričom však výška tejto zložky nemôže byť vopred garantovaná. Mimoriadny výkonnostný bonus nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, nemal ani atribúty negarantovanej pohyblivej zložky mzdy. V danom prípade ide o motivačnú zložku odmeny, ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky [§ 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách]. Až rozhodnutím predstavenstva ako štatutárneho orgánu zamestnávateľa sa tento nárok žalobkyne stal právne nárokovateľný. K vedomosti žalobkyne o rozpornosti priznaného nároku s predpismi zamestnávateľa sa odvolací súd podrobne vyjadril v bode 14. rozsudku, v ktorom poukázal na to, že nedobromyselnosť žalobkyne nebola v konaní preukázaná a žalobkyňa zo svojej pozície ani nemohla ovplyvňovať rozhodnutie predstavenstva o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktoré bolo odvolacím súdom posúdené ako súladné so zákonom. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s otázkami, na ktoré poukazovala žalovaná. V napadnutom rozsudku odvolací súd podrobne uviedol z akých dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a tiež sa vyjadril k podstatným odvolacím námietkam žalovanej.

50. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

51. Za vadu zmätočnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Za procesnú

vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

52. V rámci námietky dovolateľky týkajúcej sa priznania nároku na náhradu trov dovolacieho konania, odvolací súd v prvom rade skúmal, či rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti je rozhodnutím vo veci samej, prípadne konečným rozhodnutím, keďže iba takáto povaha rozhodnutia umožňuje dovolaciemu súdu preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

53. Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania alternatívne buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcej hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenie odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

54. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorému je prípustné odvolanie, a ktoré je tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. (Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018, in č. 74/2018 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu SR).

55. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval odvolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 4Cdo/69/2022, 2Cdo/89/2020 a iné).

56. Dovolaateľka namietala priznanie nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalobkyni, hoci uznesením najvyššieho súdu na základe dovolania žalovanej bolo predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu zrušené a vrátené, preto v dovolacom konaní bola úspešná žalovaná a mala jej byť priznaná plná náhrada trov dovolacieho konania.

57. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

58. Podľa § 255 ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

59. Na rozhodovanie o trovách dovolacieho konania sa primerane používajú ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie (§ 251 až § 264 CSP vo väzbe na § 453 ods. 1 CSP) s akcentom na zásadu úspechu v spore vyjadrenú v § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech v spore, resp. úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Nejde však o náhradu všetkých trov, ale iba trov vymedzených v § 251 CSP, to znamená všetkých trov, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne

vynaložené, a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Pomer rozdelenia náhrady trov konania zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu.

60. Základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštanície postupom uvedeným v § 262 ods. 2 CSP. Možno preto uzavrieť, že dovolacie konanie predstavuje v tomto smere síce samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (takýto stav by mal následne nájsť vyjadrenie vo výroku rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, pozn.); (z rozhodnutia Ústavného súdu SR z 19. novembra 2019 sp. zn. I. ÚS 453/2019, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 56/2019, aj I. ÚS 296/2020).

61. Procesný úspech v spore vyjadrený v § 255 ods. 1 CSP sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu, preto v danej otázke bolo potrebné skúmať a zohľadňovať, z akého dôvodu bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené dovolacím súdom. Uznesením sp. zn. 6CdoPr/3/2023 z 28. februára 2024 najvyšší súd na základe dovolania žalovanej zrušil rozhodnutie krajského súdu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, k predmetu veci sa nevyjadril, preto žalovanú nemožno považovať za úspešnú v dovolacom konaní v rámci merita veci.

62. Odvolací súd sa vo svojom, aktuálne napadnutom rozsudku z 21. augusta 2024, následne podrobne vyjadril k rozhodnutiu o trovách konania, vrátane trov dovolacieho konania v predmetnom rozsudku v bodoch 24. a 26. Uviedol, že hoci v dovolacom konaní bola úspešná žalovaná, zásadným je celkový úspech v spore, pričom tento na strane žalovanej konštatovať nemožno.

63. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na skoršie rozhodnutie dovolacieho súdu v obdobnej veci sp. zn. 2CdoPr/10/2024 z 29. októbra 2024, v ktorej rovnako totožná žalovaná vzniesla jeden z dovolacích dôvodov uplatnených podľa § 420 písm. f) CSP, vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu aj o trovách dovolacieho konania.

64. Keďže v danom prípade žalovaná podaným dovolaním napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania, dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti takéhoto dovolania. Ústavný súd SR v náleze z 2. apríla 2020 sp. zn. I. ÚS 387/2019 uviedol, „(...) že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil: „Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie,

ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. (...)“.

65. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR tiež vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 Ústavy SR), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl., predtým v Občianskom súdnom poriadku účinnom do 30. júna 2016, § 142 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore, musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

66. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval odvolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (pozri sp. zn. 8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 4Cdo/69/2022, 2Cdo/89/2020 a iné). Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovanej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania, je podľa § 420 písm. f) CSP procesne prípustné, keďže je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

67. Dovolaiteľka vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP opiera o nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, keď podľa jej názoru odvolací súd nesprávne priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom mala plný procesný úspech žalovaná.

68. Dovolací súd poukazuje, že v tomto prípade o trovách dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 6CdoPr/3/2023 z 28. februára 2024 rozhodoval odvolací súd v rámci druhého výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

69. Na rozhodovanie o trovách dovolacieho konania sa primerane používajú ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie (§ 251 až § 264 CSP vo väzbe na § 453 ods. 1 CSP) s akcentom na zásadu úspechu v spore vyjadrenú v § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech v spore, resp. úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do

výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Nejde však o náhradu všetkých trov, ale iba trov vymedzených v § 251 CSP, to znamená všetkých trov, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené, a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Pomer rozdelenia náhrady trov konania zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu.

70. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR z 19. novembra 2019 sp. zn. I. ÚS 453/2019, ktoré je publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 56/2019 (tiež I. ÚS 296/2020) nevyplýva povinnosť súdov takto postupovať, ide len o možnosť, vždy ale so zreteľom na zásadu úspechu v spore vyjadrenú v zákonom ustanovení § 255 ods. 1 CSP skúmanú čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku, keď procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Preto v prípade rozhodnutia o trovách dovolacieho konania v rámci rozsudku krajského súdu, ktorým sa konanie končilo, sa síce zohľadňoval výsledok dovolacieho konania, keď na dovolanie žalovanej (dovolateľky) bolo v poradí prvé rozhodnutie odvolacieho súdu pre nepreskúmateľnosť zrušené (vo vzťahu k predmetu sporu nešlo o úspech žalovanej v dovolacom konaní), ktorý ale iný výsledok dovolateľke vo veci samej neprinesol, pretože bola v konaní vo veci samej vo vzťahu k predmetu sporu v odvolacom konaní opätovne neúspešná, lebo odvolací súd opätovne potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bolo žalobe žalobkyne vyhovie.

71. V rozhodnutí Ústavného súdu SR zo 17. júna 2020 sp. zn. I. ÚS 296/2020 Ústavný súd SR konštatoval v bode 33., že aj keď v tomto prípade o trovách odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 1Cob/321/2014 nebolo rozhodované samostatným výrokom a o náhrade týchto trov bolo rozhodnuté v rámci druhého výroku rozsudku okresného súdu sp. zn. 25Cb/95/2012 zo 7. marca 2017, ktorým okresný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v plnom rozsahu (sťažovateľka bola vo veci samej plne úspešná, pozn. dovolacieho súdu), Ústavný súd SR konštatuje, že uvedené zároveň nevylučuje možnosť okresného súdu, ktorý rozhoduje už o konkrétnej výške tejto náhrady za prvoinštančné a odvolacie konanie, tieto nepriznať z dôvodu, že v tejto konkrétnej fáze konania - v odvolacom konaní bola strana sporu neúspešná, z čoho vyplýva síce okresným súdom explicitne nevyjadrený záver o ich neúčelnosti. Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ v danom spore bola sťažovateľka vo veci samej plne úspešná a aj napriek tomu jej okresný súd nepriznal plnú náhradu trov konania, potom nemôže byť v rozpore s týmto rozhodnutím Ústavného súdu SR postup odvolacieho súdu, ktorý nepriznal vo veci samej neúspešnej strane sporu trovy konania za dovolacie konanie.

72. Podľa názoru dovolacieho súdu argumentácia odvolacieho súdu tak neodporuje ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít vyjadrenej v uzneseniach Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 453/2019 a I. ÚS 296/2020, ani rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 2CdoPr/10/2024 v obdobnej veci.

73. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ dovolateľka namietala nesprávnu aplikáciu právnych predpisov týkajúcich sa priznania nároku na náhradu trov konania (zásadu úspechu), uvedená námietka zodpovedá nesprávnemu právnemu posúdeniu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorému dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci však neznamená, že účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení. Nesprávne právne posúdenie veci preto nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

74. Navyiac, ak by aj skutočne dovolateľka mienila svojou argumentáciou týkajúcou sa nesprávnej aplikácie právnych predpisov vo vzťahu k trovám konania založiť na dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že rozhodnutie o trovách konania má povahu uznesenia

a túto povahu nestráca, aj keď je súčasťou rozsudku. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP (ktorý je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP osobitným ustanovením, t. j. lex specialis) vylúčená (§ 357 písm. m) CSP); (obdobne pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/142/2019, 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, 5Cdo/114/2020, 7Cdo/125/2020, 7Cdo/113/2021, aj uznesenie Ústavného súdu SR z 8. februára 2017 sp. zn. I. ÚS 56/2017, vid' bod 27.).

75. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd považuje dovolanie žalovanej proti výroku o trovách konania podľa § 420 písm. f) CSP za prípustné, avšak nedôvodné.

76. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené uzatvára, že dovolanie v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné. Dovolací súd preto dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

77. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v dovolacom konaní plný úspech, preto jej proti neúspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

78. Rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.